

Home » Beluisterd » Tin Men and the Telephone – Ohjajôh?!: wie durft?

Tin Men and the Telephone - Ohjajôh?!: wie durft?

door Marjolein van der Heide op 02 november 2012 0 reacties

Lezers van het eerste uur konden al kennismaken met het eigenzinnige jazztrio [Tin Men and the Telephone](#). Nu maken ze furore met hun nieuwe voorstelling *Ohjajôh?!*, waarin ze bewijzen dat het nog grappiger, gekker, geavanceerder en heftiger kan.

Voor wie het gemist heeft: Tin Men and the Telephone bestaat uit pianist Tony Roe, bassist Lucas Dols en drummer Bobby Petrov. Zij halen inspiratie uit dagelijkse geluiden en frustraties en verwerken deze in originele composities, waarin samples, beeld en muziek met elkaar worden verweven. Met succes: ze stonden onder andere in Paradiso en op het North Sea Jazz Festival, de Parade en de Dutch Jazz & World Meeting. Daarnaast zijn ze steeds vaker te zien op diverse podia in het buitenland. Op 26 oktober is de Kleine Komedie in Amsterdam aan de beurt, waar *Ohjajôh?!* in première gaat. Naast het trio zijn gitaarbeest Anton Goudsmit en altviolist Oene van Geel als *special guests* aanwezig.

“Hé Tony, met Anton!”

Tony opent met een fuga op de in witte lakens gewikkelde vleugel. Al snel voegen Oene, Lucas en Bobby zich beurtelings bij hem op het podium. Ze zijn nog geen paar minuten bezig als de telefoon gaat: de vriendin van Oene belt om te zeggen dat ze het gas aan heeft laten staan, maar niet terug naar huis kan omdat haar yogaklasje begint. Oene haast zich van het podium af. *The show must go on*, dus het trio zet een hiphopbeat in en speelt rustig verder, al is er een zekere irritatie voelbaar.

Het duurt niet lang voor de telefoon opnieuw gaat: Anton heeft vertraging. Op de achtergrond worden er beelden geprojecteerd van de stad en volgen we hem op zijn route naar de Kleine Komedie, die uiteraard niet vlekkeloos verloopt. Dit verhaal vormt de rode draad door het eerste deel van de voorstelling. Ondertussen blijft de telefoon om de haverklap rinkelen en moet de muziek steeds onderbroken worden. Het verschilt niet veel van het moderne dagelijkse leven, waarin telefoons ook vaak de boventoon lijken te voeren.

Er volgen nog veel meer verrassingen. Zo vechten Tony en Bobby om de aandacht van een paar koeien, rent er een hond over het podium, wordt er meegespeeld met een voicemailbandje en hangen er een paar ‘levende’ schilderijen, die reageren op de drums en ruzie met elkaar maken. Virtual Eve, bestaande uit drie ronde scherpjes met daarop twee ogen en een mond, praat de voorstelling aan elkaar en licht soms een en ander toe. De beelden die voortdurend geprojecteerd worden zijn ook te zien op de witte contrabas van Lucas en de vleugel, waardoor deze weg lijken te vallen tegen de achtergrond. Door al deze komische en technische fratsen valt het nauwelijks op dat het trio steeds complexere muziek speelt. De lach maakt toegankelijk en ontvankelijk, zo blijkt.

Oorlog

Na de pauze is Anton eindelijk gearriveerd en Oene weer terug. Het echte werk kan beginnen. Het publiek wordt meegesleurd in een muzikale tornado waarin jazz, funk, hiphop, klassieke muziek, balkan en vrije improvisatie elkaar ontmoeten. Tin Men and the Telephone is als trio al allesbehalve standaard en de toevoeging van altviool en gitaar verruimt de mogelijkheden nog eens aanzienlijk. De humor is grotendeels achterwege is gelaten, waardoor de muziek plotseling veel meer de diepte in gaat. Niet iedereen in de zaal trekt het even goed, maar wie controversiële muziek maakt, kan onmogelijk iedereen behagen.

Marjolein-Beluisterd-TinMenKK03

Halverwege de tweede helft kan het publiek toch even op adem komen als Bobby en Tony via Facebook met elkaar beginnen te chatten. Tony typt via toetsen op de piano, Bobby doet dit door morsecodes te drummen. Het werkt niet feilloos, maar is briljant bedacht. Daarna is het tijd voor het hoogtepunt: een bewerking van het derde deel uit de zevende sonate van Prokofiev. Deze woeste oorlogssonate is zowel heftig voor de luisteraar als voor de muzikanten, getuige de bevrijde lach op Tony's gezicht als hij het slotakkoord aanslaat. Na een staande ovatie spelen Tony, Lucas en Bobby hun eigen versie van *Bernie's Tune*. Hoewel ze hierbij twee nummers door elkaar heen spelen, klinkt het vergeleken met het voorgaande bijna braaf en kan er weer opgelucht gelachen worden.

Tin Men and the Telephone weet een voorstelling neer te zetten die volstrekt uniek is, waarbij de grenzen van de techniek opgezocht worden en het muzikale niveau voortdurend hoog is. Een absolute *must see* voor iedereen die open staat voor iets nieuws, minder geschikt voor mensen die houden van voorspelbaarheid en herkenbaarheid.

Meer weten? Kijk op de [website](#) van Tin Men and the Telephone.

Beeld: Niels Keetlaer.

Share / Save

Marjolein van der Heide

Marjolein van der Heide (1984) studeerde kunstmatige intelligentie aan de Universiteit Utrecht en informatierecht aan de Universiteit van Amsterdam. Als juridisch adviseur houdt ze zich onder andere bezig met internetregulering, privacy,

telecommunicatierecht, e-commerce en auteursrecht. Naast het uitpluizen van wetteksten houdt ze ervan om gedachten, ideeën en ervaringen te vangen in woorden. Maar haar grootste passie is muziek. Ze speelt piano, zingt en schrijft eigen nummers. Voor Nadelunch.com schrijft ze voor de rubrieken Beluisterd en De Rechtbank.